

Potovanje na konec noči

Film: **Damjan Kozole: Za vedno**

Zdenko Vrdlovec

Le kako neki lahko zbudita soseda v spodnjem nadstropju, ko pa se tako tiho prepirata? Saj sta s svojim monotonim prepirom še filmskega gledalca bolj uspavala kot pa vznemirila. A kljub temu je prav umirjeni ton prerekanja mladega para glavna ali vsaj še najbolj privlačna kvaliteta tega sicer mučnega »potovanja na konec noči« v filmu *Za vedno* **Damjana Kozoleta**. Kjer je problem v tem, da se je žena (**Marjuta Slamič**, ki je s to vlogo osvojila vesno na lanskem festivalu slovenskega filma) prepozno (natančneje, ob pol štirih zjutraj) vrnila domov, kar se njenemu možu (**Dejan Spasić**) ali partnerju (razmerje formalno ni definirano) ne zdi prav. Še več, sprva še bolj zadržano zasliševanje (kje si bila, s kom si bila?) se kmalu sprevrže v obtoževanje, ta oblika psihičnega nasilja pa se seveda dopolni še s posilstvom na lesenih stopnicah. Ta »kulminacija« obenem deluje kot trenutek pomiritve, po katerem pa se vektor obtoževanja preobrne, se pravi, da je zdaj žena tista, ki očita možu nezvestobo, obenem pa se pusti klofutati, kar še poudari njeno vlogo

V filmu *Za vedno* **Damjana Kozoleta** je problem v tem, da se je žena (**Marjuta Slamič**, ki je s to vlogo osvojila vesno na lanskem festivalu slovenskega filma, na sliki) prepozno (natančneje, ob pol štirih zjutraj) vrnila domov, kar se njenemu možu (**Dejan Spasić**, na sliki) ali partnerju (razmerje formalno ni definirano) ne zdi prav.

žrtve »psihopatskega moža«, razen če ne gre tudi za kakšno partijo mazohističnega užitka. V filmu prevladujejo bližnji plani, ki seveda samo še krepijo vtis klastrofobičnega prostora, ki je bolj ali manj isti; in tudi filmski čas daje vtis ujemanja z realnim trajanjem ljubezenskega spora, kar naj bi gledalca prepričalo, da film preigrava realne situacije. Toda v takšnih dramatičnih realnih situacijah nam praviloma ni dolgčas, v *Za vedno* pa nam pogosto je, najbrž zaradi krogotoka enih in istih očitkov in vtisa, da se zadeva nikamor ne premakne. A nazadnje vendarle se. Ženska bo odšla od tega duhomornega moža privlačnega videza. Ta prvi eksterier z lepim ljubljanskim jutrom deluje kot pravo olajšanje. Toda kam pa ženska gre? Izstopi iz taksija, vstopi v neko hišo, pozvoni na vrata in pade v objem moškemu, ki jo je očitno pričakoval. Takšen finale je morda dober za protagonistko, zato pa je slab za film. Najprej že zato, ker popolnoma diskreditira svojo žensko junakinjo, ki izpade kot navadna lažniivka (možu je namreč zatrjevala, da je bila pri prijateljih); in potem (ali predvsem) zato, ker postane vprašljiva tudi sama njena vrnitev domov. Čemu neki? Le na ljubo filma brez razloga?